

AGATHA CHRISTIE

Αυλαία
Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό

Αυλαία
Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αυλαία – Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Curtain: Poirot's Last Case**

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2013

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Agatha Christie**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Δέσποινα Κανελλοπούλου**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Γιώργος Γιαννούσης**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Τζίνα Γεωργίου**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Ραλλού Ρουχωτά**

© Agatha Christie Limited, 1975. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Αυλαία»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάρτιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4870-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4871-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Αυλαία Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό

Μετάφραση: Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς; Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Η Πύλη του Πεπρωμένου Ο θάνατος έβαλε τελεία Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Σιωπηλός μάρτυρας Έγκλημα στον Νείλο	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά θάνατος στα σύννεφα Νέμεση
Φόνοι με αλφαβητική σειρά	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαριπλ
Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική Η ξεχασμένη δολοφονία	Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Φόνος στο πρεσβυτέριο Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Και δεν έμεινε κανένας Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος Το μυστήριο του Σίταφορντ	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Ραντεβού με τον θάνατο Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊτ	Με ανοικτά χαρτιά Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Θλιμμένο κυπαρίσσι Άγνωστος προορισμός Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι Μεγάλοι Τέσσερις Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16:50 Τα δεκατρία προβλήματα	Αφρώδες κυάνιο Ο ιστός της αράχνης
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Συνέταιροι στο έγκλημα Ατέλειωτη νύχτα	Πάρτι για δολοφόνους Ραντεβού στη Βαγδάτη
Η φαρμακερή πένα Πρόσκληση σε φάνο	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Το Χόλοου Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Ο μυστικός αντίπαλος Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνεις Φόνος στη Μεσοποταμία	Προς το μηδέν Γάτα ανάμεσα σε περιστερία	Το σκυλί του θανάτου και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής Τα ρολόγια	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Τραγωδία σε τρεις πράξεις Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέριτραμ Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ Το τρίτο κορίτσι
Σίκαλη στην τσέπη Ο καθρέφτης ράγισε N ή M; Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Καθλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι και ταλαιπωρημένος από την επιδείνωση της εδώ και καιρό εύθραυστης υγείας του, ο Ηρακλής Πουαρό καλεί τον καλό του φίλο, τον Άρθουρ Χέιστινγκς, στην Έπαυλη Στάιλς, στο μέρος όπου είχαν λύσει την πρώτη κοινή τους υπόθεση, προκειμένου ο λοχαγός να είναι τα μάτια και τα αυτιά τού σχεδόν παροπλισμένου πια ντετέκτιβ σε μια νέα υπόθεση δολοφονίας. Αν και ο Πουαρό γνωρίζει ήδη τόσο τον δολοφόνο όσο και αυτά που πρόκειται να συμβούν, δε δίνει στον Χέιστινγκς στοιχεία –μόνο ότι τον έχει ονομάσει Χ και ότι στο παρελθόν έχει διαπράξει κι άλλους φόνους– και τον αφήνει μόνο του να εξιχνιάσει την υπόθεση.

Η ιστορία αυτή προκάλεσε ανάμεικτα συναισθήματα στους φανατικούς αναγνώστες της Άγκαθα Κρίστι σε όλο τον κόσμο. Επειδή μέσα σε αυτό περιγράφεται ο θάνατος του πολυαγαπημένου ήρωα, του Ηρακλή Πουαρό, υπάρχουν αναγνώστες που ακόμα και σήμερα αρνούνται να τη διαβάσουν.

Το βιβλίο γράφτηκε κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ως δώρο στην κόρη της συγγραφέως, σε περίπτωση που η Κρίστι δεν επιζούσε από τους βομβαρδισμούς, όμως κρατήθηκε στο συρτάρι για πάνω από τριάντα χρόνια. Η οικογένεια συμφώνησε πως το βιβλίο θα εκδιδόταν τελικά το 1975 από τον επί πολλά χρόνια εκδότη της, Collins, ενώ η Ξεχασμένη δολοφονία, ένα βιβλίο που έγραψε ως δώρο για τον σύζυγό της τον Μαξ, θα ακολουθούσε ως έκδοση.

Ο θάνατος του Πουαρό έγινε παγκόσμια είδηση και είναι ο μόνος ήρωας βιβλίου που έλαβε τόσες τιμές, «κερδίζοντας» ακόμα και νεκρολογία από τους New York Times.

Ο πρώτος ηθοποιός που ενσάρκωσε τον ήρωα στις τελευταίες του ώρες ήταν ο Ντέιβιντ Σουσέ, στο τελευταίο επεισόδιο της σειράς Agatha Christie's Poirot, ο οποίος υποδυόταν τον ρόλο επί είκοσι πέντε χρόνια.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βετεράνος Βέλγος ντετέκτιβ. Γέρος πια, καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι, διαμένει στην Έπαυλη Στάιλς, η οποία έχει μετατραπεί σε ξενώνα.

Άρθουρ Χέιστινγκς

Έφεδρος αξιωματικός του Βρετανικού Στρατού και φίλος του Πουαρό από παλιά. Ο Πουαρό τού ζητά να έρθει στο Στάιλς για να τον βοηθήσει σε κάποια μυστηριώδη αποστολή.

Τζούντιθ Χέιστινγκς

Κόρη του Άρθουρ Χέιστινγκς, η οποία εργάζεται ως βοηθός του δόκτορα Τζον Φράνκλιν.

Συνταγματάρχης Τζορτζ Λάτρελ

Συνταξιούχος αξιωματικός, ο οποίος αγόρασε το Στάιλς και το μετέτρεψε σε ξενώνα μαζί με την καταπιεστική σύζυγό του.

Ντέιζι Λάτρελ

Σύζυγος του συνταγματάρχη Λάτρελ. Εξαιρετικό επιχειρηματικό πνεύμα, αλλά φιλάργυρη και κακότροπη απέναντι στον σύζυγό της.

Δόκτωρ Τζον Φράνκλιν

Φιλόδοξος νεαρός γιατρός, που καταγίνεται με τη μελέτη των τροπικών ασθενειών.

Μπάρμπαρα Φράνκλιν

Η ασθενική σύζυγος του δόκτορα Φράνκλιν, η οποία δε συμμερίζεται το πάθος του για την εργασία του.

Αδελφή Κρέιβεν

Η νοσοκόμα που φροντίζει την κυρία Φράνκλιν.

Σερ Ουίλιαμ Μπόιντ Κάρινγκτον

Βαρονέτος, πρώην κυβερνήτης μιας επαρχίας της Ινδίας, που έχει προσφάτως κληρονομήσει τον τίτλο και την περιουσία ενός πλούσιου θείου του.

Ταγματάρχης Άλερτον

Νεαρός ένοικος του Στάιλς, που ασκεί ιδιαίτερη γοητεία στις γυναίκες και είναι αντιπαθής στους περισσότερους άντρες.

Στίβεν Νόρτον

Ένας από τους ενοίκους του Στάιλς, ο οποίος τρέφει ιδιαίτερο πάθος για την παρατήρηση πτηνών.

Ελίζαμπεθ Κόουλ

Μία από τους ενοίκους του Στάιλς, η οποία δείχνει να έχει περάσει πολλά στη ζωή της.

Κέρτις

Ο υπηρέτης του Πουαρό, που αντικαθιστά τον παλιό υπηρέτη του, τον Τζορτζ.

Ποιος δεν έχει νιώσει ένα ξαφνικό σκίρτημα στην καρδιά επειδή συνειδητοποιεί έκπληκτος ότι ξαναζεί ένα παλιό του βίωμα ή αισθάνεται ξανά ένα παλιό συναίσθημα;

«*Το έχω ξανακάνει αυτό...*»

Γιατί μας συγκινούν τόσο βαθιά αυτές οι λέξεις;

Αυτό το ερώτημα έθεσα στον εαυτό μου όσο καθόμουν στο τρένο, απενίζοντας από το παράθυρο τις πεδιάδες του Έσεξ.

Πόσος καιρός πάει, άραγε, από τότε που έκανα ξανά ακριβώς το ίδιο ταξίδι; Τραυματίας ενός πολέμου που για μένα θα ήταν πάντοτε ο ένας και μοναδικός –κι ας έμελλε να επισκιαστεί από έναν δεύτερο, ακόμα πιο ολέθριο πόλεμο–, πίστευα (γελιωδώς) πως το καλύτερο κομμάτι της ζωής μου είχε παρέλθει ανεπιστρεπτί.

Τότε, το 1916, ο νεαρός Άρθουρ Χέιστινγκς νόμιζε πως ήταν ήδη γέρος και ώριμος. Πού να 'ξερα πως η ζωή μου μόλις άρχιζε.

Όταν ξεκινούσα εκείνο το ταξίδι, δε γνώριζα ακόμα ότι στην πορεία του θα συναντούσα τον άνθρωπο που θα διαμόρφωνε και θα επηρέαζε καθοριστικά τη ζωή μου. Επρόκειτο να φιλοξενηθώ στο σπίτι ενός παλιού μου φίλου, του Τζον Κάβεντις: η προσφάτως ξαναπαντρεμένη μητέρα του διέθετε μια εξοχική έπαυλη ονόματι Στάιλς. Θεωρούσα πως ήταν απλώς μια ευκαιρία να αναθερμάνω παλιές κοινωνικές σχέσεις: ούτε που μου περνούσε απ' το μυαλό πως σύντομα θα βρισκόμουν μπλεγμένοι στα σκοτεινά πλοκάμια ενός μυστηριώδους φόνου.

Εκεί, στο Στάιλς, συνάντησα ξανά αυτόν τον μικροκαμωμένο, παράξενο ανθρωπάκο που είχα γνωρίσει στο Βέλγιο, τον Ηρακλή Πουαρό.

Θυμάμαι πολύ καλά την έκπληξή μου, όταν αντίκρισα τη μικροσκοπική μορφή με το πελώριο μουστάκι να προχωρά κωλαίνοντας προς το μέρος μου στον κεντρικό δρόμο του χωριού.

Ο Ηρακλής Πουαρό! Από τότε που τον γνώρισα υπήρξε ο καλύτερός μου φίλος· η επιρροή του είχε αλλάξει τη ζωή μου. Μαζί ήμασταν –και κυνηγούσαμε άλλον έναν δολοφόνο–, όταν γνώρισα τη σύζυγό μου, την πιο γλυκιά και ειλικρινή σύντροφο που θα μπορούσε να αποκτήσει ένας άντρας.

Τώρα πια εκείνη αναπαύεται στο χώμα της Αργεντινής. Πέθανε με τον τρόπο που επιθυμούσε, χωρίς να υποφέρει και χωρίς να υποστεί την ανημποριά των γηρατειών. Όμως άφησε πίσω της έναν πολύ μοναχικό, δυστυχισμένο άντρα.

Αχ, να μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω, να ζήσω τη ζωή μου απ' την αρχή. Να ήταν πάλι εκείνη η μέρα του 1916, όταν ταξίδευα πρώτη φορά προς το Στάιλς... Πόσα πράγματα είχαν αλλάξει από τότε... Πόσα οικεία πρόσωπα έλειπαν... Οι Κάβεντις είχαν πουλήσει την έπαυλη. Ο Τζον Κάβεντις πέθανε, αν και η σύζυγός του, η Μέρι, εκείνο το γοητευτικό και αινιγματικό πλάσμα, ήταν ακόμα εν ζωή και έμενε στο Ντέβονσαϊρ. Ο Λόρενς ζούσε στη Νότιο Αφρική με τη σύζυγο και τα παιδιά τους. Αλλαγές – παντού αλλαγές.

Όμως, παραδόξως, ένα πράγμα παρέμενε ίδιο: ταξίδευα στο Στάιλς για να συναντήσω τον Ηρακλή Πουαρό.

Έμεινα άναυδος όταν έλαβα το γράμμα του στο επιστολόχαρτο της Έπαυλης Στάιλς.

Είχα σχεδόν έναν χρόνο να δω τον καλό μου φίλο. Την τελευταία φορά που τον είδα, τaráχτηκα και στενοχωρήθηκα. Ήταν πλέον υπέργηρος, σχεδόν σακατεμένος από την αρθρίτιδα. Όπως μου έγραφε, είχε πάει στην Αίγυπτο με την ελπίδα πως η υγεία του θα βελτιωνόταν, όμως είχε επιστρέψει σε μάλλον χειρότερη κατάσταση. Μολαταύτα, το ύφος του ήταν πρόσχαρο:

Και μη μου πεις, καλέ μου φίλε, ότι δε σε συγκινεί η διεύθυνση από την οποία σου γράφω... Ξυπνάει παλιές αναμνήσεις, έτσι δεν είναι; Ναι, βρίσκομαι εδώ, στο Στάιλς. Αν έχεις τον Θεό σου, τώρα πια είναι... πώς το λένε... ξενώνας. Τον διοικεί ένας από αυτούς τους τελειώς Βρετανούς παλαιομοδίτες συνταγματάρχες που έχουν γυρίσει από την Ινδία. *Bien entendu*, η σύζυγός του είναι αυτή που κρατάει την επιχείρηση. Η εν λόγω κυρία είναι καλή διαχειρίστρια, μα απίστευτα γλωσσού, και ο καημένος ο συνταγματάρχης τραβάει των παθών του τον τάραχο. Αν ήμουν στη θέση του, θα της είχα ανοίξει το κεφάλι!

Είδα μια διαφήμισή τους στην εφημερίδα και μου γεννήθηκε η επιθυμία να επισκεφθώ ξανά την περιοχή όπου έμεινα όταν πρωτοήρθα σ' αυτή τη χώρα. Στην ηλικία μου, η επιστροφή στο παρελθόν είναι απολαυστική.

Και –για φαντάσου– βρήκα εδώ έναν κύριο, έναν βαρονέτο που είναι φίλος του εργοδότη της κόρης σου της Τζούντιθ. (Αυτή η φράση ακούγεται σαν να είναι βγαλμένη από μέθοδο Γαλλικής άνευ διδασκάλου, ε;)

Αμέσως μου ήρθε μια ιδέα. Εκείνος ανέλαβε να πείσει τους Φράνκλιν να έρθουν εδώ για το καλοκαίρι. Εγώ, από την πλευρά μου, θα πείσω εσένα, οπότε θα είμαστε όλοι μαζί, *en famille*. Θα περάσουμε υπέροχα. Επομένως, καλέ μου Χέιστινγκς, βιάσου, έλα όσο πιο γρήγορα μπορείς. Σου έχω κλείσει ένα δωμάτιο με μπάνιο (όπως αντιλαμβάνεσαι, το παλιό καλό Στάιλς έχει εκμοντερνιστεί). Μάλιστα, έπειτα από μια μικρή αντιπαράθεση με την κυρία συνταγματάρχου Λάτρελ σχετικά με την τιμή, πέτυχα μια συμφωνία *très bon marché*.

Οι Φράνκλιν και η γοητευτική σου κόρη βρίσκονται ήδη εδώ. Όλα είναι κανονισμένα, οπότε δε θέλω αντιρρήσεις.

A bientôt,
Πάντα δικός σου, Ηρακλής Πουαρό

Η προοπτική ακουγόταν δελεαστική, οπότε υπάκουσα ασμένως στις επιθυμίες του φίλου μου. Δεν είχα προσωπικές ούτε οικογενειακές δεσμεύσεις. Από τα δύο αγόρια μου, ο ένας ήταν στο ναυτικό, ενώ ο άλλος ζούσε με τη γυναίκα του στο ράντσο στην Αργεντινή. Η μία κόρη μου, η Γκρέις, είχε παντρευτεί έναν στρατιωτικό και βρισκόταν στην Ινδία. Η άλλη, η Τζούντιθ, ήταν η κρυφή μου αδυναμία, αν και ποτέ μου δεν την κατάλαβα. Ήταν ένα παράξενο, σκοτεινό, μυστικοπαθές παιδί, που κρατούσε τα πάντα μέσα του και καμιά φορά μου αντιμιλούσε και με στενοχωρούσε. Η σύζυγός μου έδειχνε μεγαλύτερη κατανόηση. Με διαβεβαίωνε ότι η συμπεριφορά της Τζούντιθ δεν οφειλόταν σε έλλειψη εμπιστοσύνης ή αυτοπεποίθησης, αλλά σε κάποιου είδους σφοδρό ψυχαναγκασμό. Κι εκείνη, ωστόσο, συμμαριζόταν ενίοτε την ανησυχία μου γι' αυτό το παιδί. Όπως μου έλεγε, τα συναισθήματα της Τζούντιθ ήταν υπερβολικά έντονα και ισχυρά, ενώ η φυσική συστολή της δεν της επέτρεπε να έχει βαλβίδες ασφαλείας. Καμιά φορά κατέβαζε μούτρα και βυθιζόταν με τις ώρες στη σιωπή, ενώ διέθετε και τρομερή, σχεδόν φανατική, ισχυρογνωμοσύνη. Ήταν το πιο λαμπρό μυαλό της οικογένειας, κι έτσι αποδεχθήκαμε μετά χαράς την επιθυμία της να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο. Πήρε το πτυχίο της πριν από περίπου έναν χρόνο και στη συνέχεια έπιασε δουλειά ως γραμματέας ενός γιατρού που μελετούσε τις τροπικές ασθένειες και ήταν παντρεμένος με μία ιδιαίτερα φιλάσθην γυναίκα.

Κατά καιρούς αναρωτιόμουν μήπως η απόλυτη προσήλωση της Τζούντιθ στη δουλειά της και η αφοσίωσή της στον εργοδότη της ήταν σημάδια ότι τον ερωτευόταν, αλλά με καθησύχαζε η επαγγελματική φύση της σχέσης τους.

Δεν αμφέβαλλα πως η Τζούντιθ με αγαπούσε, αλλά δεν ήταν καθόλου εκδηλωτική εκ φύσεως, ενώ συχνά με μεμφόταν και αγανακτούσε με τις συναισθηματικές, οπισθοδρομικές απόψεις μου, όπως τις αποκαλούσε. Για να είμαι ειλικρινής, με άγχωνε λίγο η κόρη μου!

Οι συλλογισμοί μου διακόπηκαν εκείνη τη στιγμή, διότι το τρένο

έφτασε στον σταθμό του Στάιλς Σεντ Μέρι. Αυτός, τουλάχιστον, δεν είχε αλλάξει. Ο χρόνος τον είχε προσπεράσει. Ήταν ακόμα φωλιασμένος ανάμεσα στους αγρούς, δίνοντας την εντύπωση πως δεν είχε κανένα λόγο ύπαρξης.

Εντούτοις, καθώς το ταξί που πήρα διέσχιζε τους δρόμους του χωριού, συνειδητοποίησα ότι το Στάιλς Σεντ Μέρι είχε γίνει αγνώριστο στα χρόνια που είχαν μεσολαβήσει. Είχαν ξεφυτρώσει βενζινάδικα, ένας κινηματογράφος, άλλα δύο πανδοχεία και ολόκληρες σειρές από εργατικές κατοικίες.

Κάποια στιγμή φτάσαμε στην πύλη του Στάιλς. Εκεί, πάλι, ο χρόνος έμοιαζε να έχει επιστρέψει στο παρελθόν. Ο κήπος ήταν σχεδόν όπως τον θυμόμουν, αλλά το ιδιωτικό δρομάκι που οδηγούσε στην έπαυλη ήταν αφρόντιστο, με αγριόχορτα να ξεπετάγονται ανάμεσα στα χαλίκια. Ύστερα από μια στροφή φάνηκε μπροστά μας το σπίτι. Εξωτερικά ήταν ολόιδιο, μόνο που χρειαζόταν επεργόντως ένα χέρι βάψιμο.

Όπως είχε συμβεί και κατά την άφιξή μου πριν από τόσα χρόνια, μια γυναικεία μορφή ήταν σκυμμένη πάνω από ένα παρτέρι. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Όταν όμως η μορφή ανασηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος μου, γέλασα με την πλάνη μου. Η γυναίκα αυτή δεν είχε την παραμικρή σχέση με τη γεροδεμένη Ίβλιν Χάουαρντ.

Ήταν μια λεπτοκαμωμένη ηλικιωμένη κυρία, με πυκνά, κασταρά άσπρα μαλλιά, ροδαλά μάγουλα και ψυχρά γαλάζια μάτια, τα οποία έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με την εγκαρδιότητά της που, για να είμαι ειλικρινής, ήταν κάπως υπερβολικά διαχυτική για τα γούστα μου.

«Εσείς πρέπει να είστε ο λοχαγός Χέιστινγκς, σωστά;» με ρώτησε. «Αχ, με πετύχατε με τα χέρια λερωμένα και δυστυχώς δεν μπορώ να σας σφίξω το χέρι. Πολύ καιρόμαστε που μας ήρθατε, έχουμε ακούσει τόσα για εσάς! Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ. Είμαι η κυρία Λάτρελ. Αγοράσαμε με τον σύζυγό μου αυτό το μέρος σε μια στιγμή απερισκεψίας και τώρα προσπαθούμε να το

μετατρέψουμε σε επικερδή επιχείρηση. Ποτέ μου δεν είχα φανταστεί πως μια μέρα θα γινόμουν ξενοδόχος! Όμως σας προειδοποιώ, λοχαγέ Χέιστινγκς, είμαι εξαιρετη επαγγελματίας. Πάντα χρεώνω και την παραμικρή πρόσθετη υπηρεσία».

Γελάσαμε και οι δύο λες και είχε σκαρώσει ένα θαυμάσιο αστείο, αλλά αποκόμισα την εντύπωση πως η κυρία Λάτρελ πιθανότατα κυριολεκτούσε. Πίσω από τον μανδύα των γιαγιάδιστικων ακκισμών της διέκρινα τη στόφα μιας γυναίκας σκληρής σαν πέτρα.

Μολονότι η κυρία Λάτρελ μιλούσε περιστασιακά με ιρλανδική προφορά, στις φλέβες της δεν κυλούσε ούτε στάλα ιρλανδικό αίμα· όλο αυτό ήταν σκέτο θέατρο.

Τη ρώτησα πού ήταν ο φίλος μου.

«Α, ο καημενούλης ο κύριος Πουαρό. Σας περίμενε πώς και πώς. Ήταν πολύ συγκινητικό. Τον λυπάμαι αφάνταστα τον κακομοίρη έτσι που υποφέρει».

Καθώς προχωρούσαμε προς το σπίτι, η κυρία Λάτρελ έβγαλε τα γάντια της κηπουρικής.

«Μα, τι όμορφη κόρη που έχετε!» συνέχισε. «Είναι υπέροχο κορίτσι. Τη θαυμάζουμε όλοι τρομερά. Αλλά εγώ είμαι λίγο παλιομοδίτισσα, ξέρετε, και μου φαίνεται κρίμα κι άδικο μια τέτοια κοπέλα, αντί να βγαίνει να διασκεδάσει με νεαρά παλικάρακια, να περνάει όλη της τη μέρα ανατέμνοντας κουνέλια ή σκυμμένη πάνω από κάποιο μικροσκόπιο. Αυτά είναι για τις ξενέρωτες, αν θέλετε τη γνώμη μου».

«Πού είναι η Τζούντιθ;» τη ρώτησα. «Βρίσκεται κάπου εδώ γύρω;»

Η κυρία Λάτρελ πήρε τάχα μου θλιμμένο ύφος.

«Αχ, το καημένο το κορίτσι... Είναι κλεισμένη σ' εκείνο το σπιτάκι στο βάθος του κήπου. Το νοικιάζω στον δόκτορα Φράνκλιν, που το έχει κάνει κανονικό εργαστήριο. Παντού κλουβιά με δόλια ζωντανά... ινδικά χοιρίδια, ποντίκια, κουνέλια. Δεν είμαι καθόλου σίγουρη αν μ' αρέσει όλη αυτή η επιστήμη, λοχαγέ Χέιστινγκς. Α, να κι ο άντρας μου».

Ο συνταγματάρχης Λάτρελ είχε μόλις στρίψει στη γωνία του σπιτιού. Ήταν ένας ψηλόλιγνος ηλικιωμένος άντρας, με αποστεωμένο πρόσωπο και μειλίχια γαλανά μάτια, που έστριβε συνέχεια το λεπτό, άσπρο μουστακάκι του. Φαινόταν αφηρημένος και κάπως νευρικός.

«Τζορτζ, μόλις έφτασε ο λοχαγός Χέιστινγκς».

Ο συνταγματάρχης Λάτρελ μού έσφιξε το χέρι. «Ήρθατε με το τρένο των πέντε και... εεε... σαράντα, ε;»

«Δηλαδή, με τι άλλο ήθελες να έρθει;» τον ρώτησε κοφτά η κυρία Λάτρελ. «Και τι σημασία έχει, τέλος πάντων; Πήγαινε τον άνθρωπο πάνω, Τζορτζ, και δείξ' του το δωμάτιό του. Μετά, αν θέλει, μπορεί να πάει κατευθείαν να δει τον κύριο Πουαρό... ή μήπως θα προτιμούσατε να πάρετε πρώτα ένα τσάι;»

Τη διαβεβαίωσα πως δεν ήθελα τσάι και πως προτιμούσα να πω ένα γεια στον φίλο μου.

«Καλώς», είπε ο συνταγματάρχης. «Ελάτε μαζί μου. Υποθέτω ότι... εεε... έχουν ήδη μεταφέρει τα πράγματά σας πάνω... ε, Ντέιζι;»

«Εσύ είσαι υπεύθυνος γι' αυτές τις δουλειές, Τζορτζ», του απάντησε απότομα η κυρία Λάτρελ. «Εγώ φροντίζα τον κήπο. Δεν μπορώ να τα κάνω όλα μόνη μου».

«Όχι, όχι, έχεις δίκιο. Θα... θα το φροντίσω αμέσως, καλή μου».

Τον ακολούθησα στα σκαλοπάτια της εισόδου. Καθώς μπαίναμε στο σπίτι, συναντηθήκαμε με έναν μικροκαμωμένο γκριζομάλλη άντρα, που έβγαινε κουτσαίνοντας βιαστικά, με ένα ζευγάρι κιάλια στο χέρι. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη η προσμονή μικρού αγοριού. «Ένα ζευγάρι μαυροσκούφηδες έχει φτιάξει φ-φ-φωλιά στον πλάτανο», μας είπε, τραυλίζοντας ελαφρά.

Καθώς μπαίναμε στη σάλα, ο Λάτρελ είπε: «Αυτός είναι ο Νόρτον. Ωραίος τύπος. Είναι τρελαμένος με τα πουλιά».

Μέσα στη σάλα, ένας μεγαλόσωμος άντρας στεκόταν δίπλα στο τραπέζι. Προφανώς είχε μόλις τελειώσει μια τηλεφωνική συνδιάλεξη. Γύρισε να μας κοιτάξει. «Θα ήθελα να κρεμάσω, να ανασκοποίσω και να διαμελίσω όλους τους εργολάβους και τους

χτίστες», είπε. «Ποτέ δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους, πανάθεμά τους».

Η οργή του ήταν τόσο κωμική και αξιολύπητη, που βάλαμε και οι δύο τα γέλια. Τον συμπάθησα αμέσως αυτόν τον άνθρωπο. Ήταν πολύ εμφανίσιμος, παρότι είχε πατήσει για τα καλά τα πενήντα. Το πρόσωπό του ήταν ηλιοκαμένο, σαν να είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στο ύπαιθρο. Είχε την όψη Εγγλέζου παλαιάς κοπής, απ' αυτούς που έχουν αρχίσει να σπανίζουν τώρα πια: ντόμπος, λάτρης της ζωής στην εξοχή, μαθημένος να δίνει εντολές.

Ελάχιστη έκπληξη αισθάνθηκα όταν ο συνταγματάρχης μού τον σύστησε ως σερ Ουίλιαμ Μπόιντ Κάρινγκτον. Ήξερα ότι είχε υπάρξει κυβερνήτης μιας επαρχίας της Ινδίας και ότι είχε επιτελέσει το έργο του με αξιοσημείωτη επιτυχία. Ήταν επίσης ξακουστός ως δεινός σκοπευτής και κυνηγός μεγάλων θηραμάτων. Το είδος του άντρα που τείνει να εκλείψει σ' αυτούς τους εκφυλισμένους καιρούς που ζούμε, σκέφτηκα με θλίψη.

«Α! Πολύ χαίρομαι που γνωρίζω διά ζώσης τον διάσημο... μπον αμι Χέιστινγκς», είπε γελώντας. «Ο αγαπητός Βέλγος φιλαράκος μας μιλάει πολύ για εσάς. Επιπλέον, έχουμε στην παρέα μας και την κόρη σας, βεβαίως βεβαίως. Εξαιρετική κοπέλα».

«Υποθέτω πως η Τζούντιθ δε μιλάει και τόσο πολύ για εμένα», του είπα χαμογελώντας.

«Μπα, όχι. Είναι υπερβολικά μοντέρνα. Τα κορίτσια στις μέρες μας ντρέπονται να παραδεχτούν πως έχουν μητέρα και πατέρα».

«Οι γονείς», είπα, «αποτελούν πλέον σχεδόν όνειδος».

«Τι να πω...» μου απάντησε γελώντας. «Εγώ δεν έχω τέτοια προβλήματα. Δεν έχω παιδιά, δυστυχώς. Η κόρη σας είναι πανέμορφη κοπέλα, αλλά υπερβολικά ακατάδεκτη. Το βρίσκω κάπως ανησυχητικό». Σήκωσε πάλι το ακουστικό του τηλεφώνου. «Ελπίζω να μη σας πειράξει, Λάτρελ, αν αρχίσω να διαλογοστέλνω το τηλεφωνικό κέντρο. Δεν είμαι ιδιαίτερα υπομονετικός άνθρωπος».

«Δώστε τους να καταλάβουν», αποκρίθηκε ο Λάτρελ.

Άρχισε να ανεβαίνει τις σκάλες και τον ακολούθησα. Με

οδήγησε σε μια πόρτα στο βάθος της αριστερής πτέρυγας του σπιτιού, όπου συνειδητοποίησα ότι ο Πουαρό είχε επιλέξει για μένα το ίδιο δωμάτιο όπου είχα μείνει και στο παρελθόν.

Το κτίριο είχε αλλάξει με τα χρόνια. Καθώς περπατούσα στον διάδρομο, κάποιες πόρτες δωματίων ήταν ανοιχτές και διαπίστωσα ότι οι παλιομοδίτικες τεράστιες κρεβατοκάμαρες είχαν χωριστεί σε περισσότερα, πιο μικρά δωμάτια.

Το δικό μου δωμάτιο, που εξαρχής δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλο, είχε παραμείνει ολόιδιο, μόνο που πλέον διέθετε τρεχούμενο νερό και ένα μικρό μπάνιο σε μια γωνιά. Η φτηνή, μοντέρνα επίπλωση με απογοήτευσε. Θα προτιμούσα κάτι πιο κοντινό στο αρχιτεκτονικό στυλ του κτιρίου.

Η βαλίτσα μου βρισκόταν ήδη στο δωμάτιό μου. Ο συνταγματάρχης με πληροφόρησε ότι το δωμάτιο του Πουαρό ήταν το ακριβώς απέναντι και ετοιμαζόταν να με οδηγήσει εκεί, όταν ακούστηκε από τη σάλα ένα δυνατό, κοφτό «Τζορτζ».

Ο συνταγματάρχης Λάτρελ τινάχτηκε σαν τρομαγμένο άλογο. Έφερε το χέρι του στα χείλη.

«Ει... ει... είστε σίγουρα εντάξει; Χτυπήστε το κουδούνι αν θελήσετε οτιδ...»

«Τζορτζ!»

«Έρχομαι, καλή μου, έρχομαι!»

Έφυγε βιαστικά, κι εγώ έμεινα εκεί για λίγο, να τον κοιτάζω καθώς απομακρυνόταν. Στη συνέχεια, με την καρδιά μου να χτυπάει λίγο πιο ζωηρά, διέσχισα τον διάδρομο και χτύπησα την πόρτα του δωματίου του Πουαρό.

Κατά τη γνώμη μου, δεν υπάρχει πιο θλιβερό πράγμα από την καταστροφή που επιφέρει το γήρας.

Ο καημένος ο φίλος μου... Τον έχω περιγράψει τόσες και τόσες φορές, και να που τώρα πρέπει να σας μεταφέρω πόσο είχε αλλάξει. Τσακισμένος από την αρθρίτιδα, ήταν καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι. Η άλλοτε στρουμπουλή φιγούρα του είχε συρικνωθεί· τώρα πια ήταν ένας λεπτός ανθρωπάκος. Το πρόσωπό του ήταν αυλακωμένο από τις ρυτίδες. Βεβαίως, το μουστάκι και τα μαλλιά του ήταν ακόμα κατάμαυρα, όμως, για να είμαι ειλικρινής—αν και δεν υπήρχε περίπτωση να τον πληγώσω λέγοντάς το—, ήταν τελείως αφύσικα. Δυστυχώς, φτάνει πάντα κάποια στιγμή που η βαφή των μαλλιών γίνεται οδυνηρά εμφανής. Στο παρελθόν είχα εκπλαγεί όταν έμαθα ότι ο Πουαρό χρωστούσε το μαύρο χρώμα των μαλλιών του στο μπουκαλάκι με τη βαφή. Τώρα όμως το τέχνασμα ήταν πέρα από προφανές και έδινε απλώς την εντύπωση ότι φορούσε περούκα και ότι είχε κοτσάρει ένα ψεύτικο μουστάκι πάνω από τα χείλη του για να διασκεδάζει τα μικρά παιδιά!

Μόνο τα μάτια του παρέμεναν ολόγεια, ζωντανά και σπινθηροβόλα όπως πάντα· και τούτη τη στιγμή—ναι, χωρίς αμφιβολία—εμφανώς συγκινημένα.

«Α, mon ami Χέιστινγκς, mon ami Χέιστινγκς...»

Έσκυψα προς το μέρος του κι εκείνος με αγκάλιασε με θέρμη, κατά την προσφιλή του συνήθεια.

«Μον ami Χέιστινγκς!»

Έκανε πίσω και με περιεργάστηκε, με το κεφάλι ελαφρά γερμένο στο πλάι.

«Ναι, δεν έχεις αλλάξει καθόλου: η γνωστή ίσια πλάτη, οι φαρδιοί ώμοι, τα γκρίζα μαλλιά... très distingué. Λοιπόν, φίλε μου, κρατιέσαι μια χαρά. Είμαι σίγουρος ότι les femmes εξακολουθούν να σε γλυκοκοιτάζουν, ε;»

«Έλα τώρα, Πουαρό», διαμαρτυρήθηκα. «Δεν...»

«Όμως σε διαβεβαιώ, καλέ μου φίλε, είναι παγίδα... ναι, είναι μεγάλη παγίδα. Όταν τα πολύ νεαρά κορίτσια σε πλησιάζουν και σου μιλούν γλυκά, ω, μα τόσο γλυκά... ε, αυτό είναι το τέλος! *Ο καημένος ο γεράκος*, σκέφτονται. *Καλό είναι να του φερόμαστε ευγενικά. Πρέπει να είναι απαίσιο να καταντάς έτσι.* Μα εσύ, Χέιστινγκς, εσύ είσαι ακόμα νέος. Έχεις πολύ μέλλον μπροστά σου. Έτσι μπράβο, στρίψε το μουστάκι σου, κύρτωσε τους ώμους... άρα έχω δίκιο, αλλιώς δε θα έδειχνες τόσο αμήχανος!»

Έσκασα στα γέλια. «Είσαι πραγματικά το κάτι άλλο, Πουαρό. Εσύ πώς τα πας;»

«Εγώ», είπε μορφάζοντας ο Πουαρό. «Εγώ είμαι ένα ράκος. Σωστό ερείπιο. Δεν μπορώ να περπατήσω. Είμαι σακάτης και ροζιασμένος. Για καλή μου τύχη μπορώ ακόμα να τραφώ μόνος μου, μα κατά τ' άλλα χρειάζομαι φροντίδα σαν μωρό: να με βάζουν για ύπνο, να με πλένουν και να με ντύνουν. Enfin, δεν είναι καθόλου ευχάριστο. Ευτυχώς, παρά την εξωτερική φθορά, ο πυρήνας παραμένει ανέπαφος».

«Πράγματι. Έχεις την καλύτερη καρδιά του κόσμου».

«Καρδιά; Μπορεί. Πάντως εγώ δεν αναφερόμουν στην καρδιά. Όταν λέω πυρήνας, mon cher, εννοώ το μυαλό. Το μυαλό μου εξακολουθεί να λειτουργεί περίφημα».

Ήταν εμφανές ότι, τουλάχιστον στο θέμα της μετριοφροσύνης, ο εγκέφαλός του είχε παραμείνει αναλλοίωτος.

«Περνάς καλά εδώ;» τον ρώτησα.

«Ας τα λέμε καλά. Όπως αντιλαμβάνεσαι, δεν είναι και το Ριτζ

Ούτε κατά διάνοια. Το δωμάτιο που μου έδωσαν όταν πρωτοήρθα ήταν μικρό και ανεπαρκώς εξοπλισμένο. Τελικά μεταφέρθηκα σε αυτό εδώ χωρίς να μου το χρεώσουν παραπάνω. Όσο για το φαγητό, αγγλική κουζίνα στη χειρότερη εκδοχή της. Κάτι πελώρια λαχανάκια Βρυξελλών, θεόσκληρα, απ' αυτά που λατρεύουν οι Άγγλοι. Οι πατάτες αποκλειστικά νερόβραστες... κι αν δεν είναι μισολιωμένες, θα 'ναι άβραστες. Τα λαχανικά είναι τόσο άνοστα, που έχουν γεύση νερού, νερού και μόνο νερού. Δεν υπάρχει ίχνος αλατοπίπερου σε κανένα πιάτο...» Σταμάτησε, αφήνοντας τη σιωπή να εκφράσει την απόγνωσή του.

«Ακούγεται απαίσιο», του είπα.

«Δεν παραπονιέμαι», είπε ο Πουαρό, αλλά συνέχισε να κάνει ακριβώς αυτό. «Κι έπειτα είναι κι αυτός ο εκσυγχρονισμός, όπως τον λένε. Παντού τοποθέτησαν μπάνια και βρύσες, και τι βγαίνει από αυτές; Τις περισσότερες ώρες της ημέρας χλιαρό νερό, mon ami. Για να μην πω για τις πετσέτες, που είναι κάτι φτηνοπράγματα!»

«Είχαν και τα καλά τους οι παλιές μέρες», είπα σκεπτικός. Θυμήθηκα τα σύννεφα ατμού που ξεχύνονταν από τη βρύση του ζεστού νερού στο μοναδικό μπάνιο που διέθετε αρχικά το Στάιλς. Ήταν από εκείνα τα μπάνια που είχαν στο κέντρο τους μια επιβλητική μπανιέρα επενδυμένη με μαόνι. Θυμήθηκα επίσης τις τεράστιες πετσέτες και τα αστραφτερά μπρούντζινα δοχεία με το καυτό νερό δίπλα στους παλιομοδίτικους νιπτήρες.

«Αλλά ας μην παραπονιέμαι», είπε ξανά ο Πουαρό. «Δε με πειράζει να υποφέρω... για καλό σκοπό».

Μια σκέψη μου πέρασε ξαφνικά από το μυαλό.

«Πουαρό... ελπίζω να μην είσαι πανί με πανί, ε; Ξέρω ότι ο πόλεμος έπληξε άσχημα τις επενδύσεις, αλλά...»

Ο Πουαρό έσπευσε να με καθησυχάσει.

«Όχι, όχι, φίλε μου. Μια χαρά είναι τα οικονομικά μου. Για την ακρίβεια, είμαι πλούσιος. Δε βρίσκομαι εδώ για οικονομικούς λόγους».

«Α, εντάξει», του είπα και συνέχισα: «Νομίζω ότι καταλαβαίνω πώς αισθάνεσαι. Όσο μεγαλώνουμε τόσο τείνουμε να αναπολούμε τον παλιό καλό καιρό, να ξαναβιώνουμε παλιά συναισθήματα. Κατά κάποιον τρόπο μού είναι οδυνηρό να βρίσκομαι πάλι εδώ, κι όμως αυτό το μέρος ξυπνά μέσα μου χιλιάδες αναμνήσεις και συναισθήματα, που τα είχα για ξεχασμένα. Υποθέτω ότι κάπως έτσι θα νιώθεις κι εσύ».

«Κάθε άλλο. Δε νιώθω καθόλου έτσι».

«Ήταν ωραία χρόνια», είπα λυπημένος.

«Για σένα μπορεί, Χέιστινγκς. Για εμένα η άφιξη στο Στάιλς Σεντ Μέρι σηματοδοτεί μια θλιβερή και επώδυνη περίοδο της ζωής μου. Ήμουν ένας τραυματισμένος πρόσφυγας, εξόριστος από το σπίτι και την πατρίδα του, που ζούσε από ελεημοσύνες σε μια ξένη χώρα. Όχι, δεν ήμουν καθόλου χαρούμενος. Τότε δε γνώριζα ακόμα πως η Αγγλία θα γινόταν το σπίτι μου και πως εδώ θα έβρισκα την ευτυχία».

«Το είχα ξεχάσει αυτό», παραδέχτηκα.

«Ακριβώς. Μια ζωή αποδίδεις στους άλλους τα δικά σου συναισθήματα. Ο Χέιστινγκς ήταν ευτυχισμένος, Ε, τότε όλοι ήταν ευτυχισμένοι!»

«Όχι, όχι», διαμαρτυρήθηκα γελώντας.

«Και όπως και να 'χει, δεν είναι αλήθεια», συνέχισε ο Πουαρό. «Λες ότι κοιτάς το παρελθόν και συγκινείσαι. *Αχ, τι ωραία χρόνια, τότε που ήμουν νέος...* Όμως στην πραγματικότητα, φίλε μου, δεν ήσουν τόσο ευτυχισμένος όσο νομίζεις. Είχες πρόσφατα τραυματιστεί σοβαρά και ανησυχούσες ότι θα κρινόσουν ακατάλληλος για ενεργό δράση, είχες πέσει σε βαριά κατάθλιψη εξαιτίας της παραμονής σου σε ένα φρικτό αναρρωτήριο και, εξ όσων θυμούμαι, φρόντισες να μπερδέψεις ακόμα περισσότερο τα πράγματα με το να ερωτευτείς δύο γυναίκες ταυτόχρονα».

Έβαλα τα γέλια κι ένιωσα να κοκκινίζω.

«Έχεις εκπληκτική μνήμη, Πουαρό».

«Α πα πα, ακόμα θυμάμαι τους μελαγχολικούς αναστεναγμούς σου καθώς μουρμούριζες πόσο υπέροχες ήταν και οι δύο».

«Θυμάσαι τι μου είχες πει τότε; “Καμιά από τις δύο δεν είναι για σένα. Όμως, courage, mon ami. Μπορεί κάποτε να κυνηγήσουμε ξανά παρέα και τότε”...» Σώπασα. Διότι πράγματι βρεθήκαμε ξανά να κυνηγάμε με τον Πουαρό στη Γαλλία, όπου γνώρισα τη μία και μοναδική γυναίκα...

Ο φίλος μου με χτύπησε απαλά στο μπράτσο.

«Καταλαβαίνω, Χέιστινγκς, καταλαβαίνω. Η πληγή είναι ακόμη μη ανοικτή. Αλλά μην το συλλογίζεσαι, μην αναπολείς το παρελθόν. Στρέψε το βλέμμα σου μπροστά».

Έκανα μια κίνηση αποδοκιμασίας.

«Μπροστά; Γιατί; Μήπως υπάρχει και τίποτα να προσμένω;»

«Eh bien, φίλε μου, μας περιμένει δουλειά».

«Δουλειά; Πού;»

«Εδώ».

Τον κοίταξα απορημένος.

«Πριν από λίγο», συνέχισε ο Πουαρό, «με ρώτησες για ποιον λόγο βρίσκομαι εδώ. Μπορεί να μην το πρόσεξες, αλλά δε σου έδωσα απάντηση. Θα σ’ τη δώσω τώρα: είμαι εδώ για να πιάσω έναν δολοφόνο».

Τον κοίταξα εμβρόντητος. Προς στιγμήν πίστεψα πως είχε τρελαθεί.

«Το εννοείς;»

«Προφανώς το εννοώ. Γιατί νομίζεις πως σου ζήτησα να έρθεις κατεπειγόντως; Μπορεί τα άκρα μου να μην είναι πλέον λειτουργικά, αλλά, όπως σου είπα, το μυαλό μου είναι σε άψογη κατάσταση. Ο κανόνας μου, αν θυμάσαι, ήταν ανέκαθεν ο ίδιος: κάθισε αναπαυτικά και βάλε το μυαλό σου να δουλέψει. Αυτό είμαι ακόμη σε θέση να το κάνω· για την ακρίβεια, είναι το μόνο που μπορώ να κάνω. Όσο για τις πιο δραστήριες πλευρές του εγχειρήματος, θα έχω μαζί μου τον ανεκτίμητο Χέιστινγκς».

Μου κόπηκε η ανάσα. «Στ’ αλήθεια το εννοείς;»

«Φυσικά και το εννοώ. Εμείς οι δύο, Χέιστινγκς... πρόκειται να βγούμε ξανά για κυνήγι».

Μου πήρε λίγη ώρα ώσπου να κωνέψω ότι ο Πουαρό σοβαρολογούσε. Όσο απίστευτα κι αν ακούγονταν τα λόγια του, δεν είχα λόγο να αμφισβητήσω την κρίση του.

«Τουλάχιστον σε έπεισα», μου είπε, χαμογελώντας αμυδρά. «Στην αρχή πίστευες πως έχω αρχίσει να τα χάνω, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, όχι», έσπευσα να απαντήσω. «Απλώς μοιάζει τελειώς απίθανο να έχει συμβεί κάτι σ' αυτό εδώ το μέρος».

«Α, ώστε αυτό πιστεύεις;»

«Βέβαια, δεν έχω προλάβει να γνωρίσω όλους τους ανθρώπους που...»

«Ποιους έχεις γνωρίσει;»

«Μόνο τους Λάτρελ και έναν τύπο ονόματι Νόρτον, που έμοιαζε εντελώς άκακος. Α, και τον Μπόιντ Κάρινγκτον. Ομολογώ ότι μου φάνηκε εξαιρετικά συμπαθής».

«Λοιπόν, Χέιστινγκς, σε πληροφορώ πως, όταν γνωρίσεις και τους υπόλοιπους ενοίκους, τα λόγια μου θα εξακολουθούν να σου ακούγονται όσο άτοπα σου φαίνονται και τώρα».

«Ποιοι άλλοι βρίσκονται εδώ;»

«Ο δόκτωρ Φράνκλιν με τη σύζυγό του, η νοσοκόμα που φροντίζει την κυρία Φράνκλιν, και η κόρη σου. Επίσης, ένας άντρας ονόματι Άλερτον, ολίγον γυναικάς, και κάποια δεσποινίς Κόουλ, μια γυναίκα γύρω στα τριάντα. Θα μου επιτρέψεις να προσθέσω πως όλοι τους είναι πολύ καλοί άνθρωποι».

«Και κάποιος από αυτούς είναι δολοφόνος;»

«Και κάποιος από αυτούς είναι δολοφόνος».

«Μα γιατί... πώς... τι σ' έκανε να σκεφτείς...»

Δυσκολεύτηκα να βάλω σε μια σειρά τις ερωτήσεις μου, σκόνηταφταν η μία πάνω στην άλλη.

«Ηρέμησε, Χέιστινγκς. Καλύτερα να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Αν έχεις την καλοσύνη, φέρε μου εκείνη την κασετίνα από το γραφείο. Bien. Και τώρα το κλειδί... έτσι μπράβο...»

Όταν την ξεκλείδωσε, έβγαλε από μέσα ένα πάκο δακτυλογραφημένα χαρτιά και αποκόμματα εφημερίδων.

«Μπορείς να τα μελετήσεις με την ψυχία σου, Χέιστινγκς. Προς το παρόν αγνόησε τα αποκόμματα των εφημερίδων. Είναι απλώς οι αναφορές στον Τύπο σχετικά με ορισμένες τραγωδίες... κάποιες είναι ανακριβείς, κάποιες άλλες γεμάτες υπονοούμενα. Αν θέλεις να πάρεις μια ιδέα για τις υποθέσεις, σου προτείνω να διαβάσεις τη σύνοψη που έχω ετοιμάσει».

Άρχισα να διαβάζω με ενδιαφέρον.

ΥΠΟΘΕΣΗ Α. ΕΔΡΙΝΓΚΤΟΝ

Λέοναρντ Έδρινγκτον. Είχε πολύ κακές συνήθειες – ήταν ναρκομανής και μέθυσος. Παράξενος και σαδιστικός χαρακτήρας. Νεαρή και όμορφη σύζυγος. Απελπιστικά δυστυχισμένη στο πλάι του. Ο Έδρινγκτον πέθανε φαινομενικά από τροφική δηλητηρίαση. Ο γιατρός δεν ήταν πεπεισμένος. Από τη νεκροτομή αποδείχθηκε πως ο θάνατος οφειλόταν σε δηλητηρίαση με αρσενικό. Βρέθηκαν ποσότητες ζιζανιοκτόνου στο σπίτι, όμως είχαν παραγελθεί πριν από πολύ καιρό. Η κυρία Έδρινγκτον συνελήφθη και της απαγγέλθηκε κατηγορία για φόνο. Είχε πρόσφατα αναπτύξει φιλικές σχέσεις με έναν νεαρό δημόσιο υπάλληλο, ο οποίος επέστρεψε στην Ινδία. Δεν υφίστανται ενδείξεις εξωσυζυγικής σχέσης, αλλά σίγουρα υπήρχε μεγάλη συμπάθεια ανάμεσά τους. Στο μεταξύ, ο νεαρός είχε αρραβωνιαστεί μια κοπέλα που γνώρισε στο ταξίδι του προς την Ινδία. Δεν είναι βέβαιο αν η επιστολή όπου το ανακοίνωνε στην κυρία Έδρινγκτον έφτασε στα χέρια της πριν ή μετά τον θάνατο του συζύγου της. Εκείνη ισχυρίζεται πως έφτασε πριν. Τα στοιχεία εναντίον της δεν ήταν αδιάσειστα· δεν υπήρχε άλλος ύποπτος και ήταν εξαιρετικά απίθανη η εκδοχή του ατυχήματος. Στη δίκη της αντιμετωπίστηκε με μεγάλη συμπόνια εξαιτίας του χαρακτήρα του συζύγου της και της άσχημης συμπεριφοράς του απέναντί της. Ο δικαστής αποφάνθηκε υπέρ της, θεωρώντας ότι δεν αποδείχθηκε πέραν πάσης αμφιβολίας η ενοχή της.

Η κυρία Έδρινγκτον αθωώθηκε. Ο περισσότερος κόσμος,

ωστόσο, πίστεψε πως ήταν ένοχη. Η μετέπειτα ζωή της ήταν πολύ δύσκολη, καθώς την απέφευγαν φίλοι και γνωστοί. Πέθανε από υπερβολική δόση υπνωτικών χαπιών δύο χρόνια μετά τη δίκη. Σύμφωνα με το πόρισμα της έρευνας, ο θάνατος ήταν ατύχημα.

ΥΠΟΘΕΣΗ Β. ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΑΡΠΛΣ

Ηλικιωμένη γεροντοκόρη με αναπηρία. Δύσκολη περίπτωση, υπέφερε από δυνατούς πόνους. Τη φρόντιζε η ανιψιά της, Φρίντα Κλέι. Η δεσποινίς Σαρπλς πέθανε από υπερβολική δόση μορφίνης. Η Φρίντα Κλέι ομολόγησε πως ήταν λάθος της, ισχυριζόμενη ότι δεν άντεχε να βλέπει τη θεία της να υποφέρει τόσο, κι έτσι της έδωσε περισσότερη μορφίνη, για να απαλύνει τον πόνο της. Κατά την άποψη της αστυνομίας, η πράξη ήταν εσκεμμένη και δεν επρόκειτο περί λάθους, αλλά έκριναν πως δεν είχαν επαρκή στοιχεία για να ασκήσουν δίωξη.

ΥΠΟΘΕΣΗ Γ. ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΙΓΚΣ

Εργάτης γης. Υποψιαζόταν πως η σύζυγός του τον απατούσε με τον νοικάρη τους, Μπεν Κρεγκ. Ο Κρεγκ και η κυρία Ριγκς βρέθηκαν νεκροί. Αποδείχθηκε πως είχαν πυροβοληθεί με το όπλο του κυρίου Ριγκς. Ο Ριγκς παραδόθηκε στην αστυνομία, τους είπε πως υπέθετε ότι εκείνος το είχε κάνει, αλλά δεν το θυμόταν. Ισχυρίστηκε πως είχε πάθει αμνησία. Ο Ριγκς καταδικάστηκε σε θάνατο, στη συνέχεια η ποινή του μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη με καταναγκαστικά έργα.

ΥΠΟΘΕΣΗ Δ. ΝΤΕΡΕΚ ΜΠΡΑΝΤΛΕΪ

Διατηρούσε εξωσυζυγική σχέση με μια κοπέλα. Η σύζυγός του το ανακάλυψε, απείλησε να τον σκοτώσει. Ο Μπράντλεϊ πέθανε από υδροκυάνιο, που το έριξαν στην μπίρα του. Η κυρία Μπράντλεϊ συνελήφθη και δικάστηκε για φόνο. Καταδικάστηκε και απαγχονίστηκε.

ΥΠΟΘΕΣΗ Ε. ΜΑΘΙΟΥ ΛΙΤΣΦΙΛΝΤ

Ηλικιωμένος τύραννος. Ζούσε με τις τέσσερις κόρες του, στις οποίες δεν επέτρεπε καμία διασκέδαση ούτε τους έδινε χαρτζιλίκι. Ένα βράδυ που επέστρεφε στο σπίτι δέχτηκε επίθεση έξω από την πόρτα και σκοτώθηκε από ένα χτύπημα στο κεφάλι. Αργότερα, αφότου είχε ολοκληρωθεί η αστυνομική έρευνα, η μεγαλύτερη κόρη του, η Μάργκαρετ, πήγε στο αστυνομικό τμήμα και παραδόθηκε για τον φόνο του πατέρα της. Είπε ότι το έκανε προκειμένου να ζήσουν ανθρώπινα οι μικρότερες αδελφές της. Ο Λίτςφιλντ άφησε μεγάλη περιουσία. Η Μάργκαρετ Λίτςφιλντ κρίθηκε φρενοβλαβής και κλείστηκε σε άσυλο, όπου πέθανε λίγο αργότερα.

Διάβασα τις σημειώσεις προσεκτικά, όλο και πιο σαστισμένος. Στο τέλος άφησα κάτω το χαρτί και κοίταξα τον Πουαρό περιμένοντας εξηγήσεις.

«Λοιπόν, mon ami;»

«Την υπόθεση Μπράντλεϊ τη θυμάμαι», είπα αργά. «Είχα διαβάσει γι' αυτήν στις εφημερίδες τότε. Ήταν πολύ όμορφη γυναίκα». Ο Πουαρό έγνεψε χωρίς να μιλήσει.

«Αλλά βοήθησέ με», του είπα. «Τι είναι όλα αυτά;»

«Πες μου πρώτα τι γνώμη σχημάτισες διαβάζοντάς τα».

Ήμουν αρκετά μπερδεμένος.

«Μου έδωσες μια αναφορά για πέντε διαφορετικούς φόνους. Συνέβησαν όλοι σε διαφορετικά μέρη, με την εμπλοκή ανθρώπων από διαφορετικές κοινωνικές τάξεις. Επιπλέον, εκ πρώτης όψεως δεν υπάρχει καμία ομοιότητα ανάμεσά τους. Η μία ήταν υπόθεση ζήλιας, στην άλλη έχουμε μια δυστυχισμένη γυναίκα που ήθελε να απαλλαγεί από τον σύζυγό της, στην άλλη κίνητρο ήταν τα χρήματα, η τέταρτη μπορούμε να πούμε πως είχε ανιδιοτελή κίνητρα, καθώς ο δολοφόνος δεν προσπάθησε να αποφύγει την τιμωρία, ενώ η πέμπτη ήταν πραγματικά βάρβαρη, με τον φόνο να διαπράττεται κατά πάσα πιθανότητα υπό την επήρεια μέθης». Έκανα

μια παύση. «Υπάρχει κάποιο κοινό στοιχείο ανάμεσά τους που μου διέφυγε;» ρώτησα αβέβαια.

«Όχι, όχι, ήσουν πολύ ακριβής στη σύνοψή σου. Το μόνο που θα μπορούσες να είχες αναφέρει, αλλά δεν το έκανες, ήταν το γεγονός ότι σε καμία από αυτές τις υποθέσεις δεν υπήρχε πραγματική αμφιβολία».

«Δε σε καταλαβαίνω».

«Για παράδειγμα, η κυρία Έδρινγκτον αθωώθηκε. Εντούτοις, όλοι ήταν σίγουροι πως εκείνη το είχε κάνει. Η Φρίντα Κλέι δεν κατηγορήθηκε ανοιχτά, ωστόσο κανένας δεν αμφέβαλλε πως επρόκειτο για φόνο. Ο Ριγκς κατέθεσε πως δε θυμόταν να σκοτώνει τη σύζυγό του και τον εραστή της, αλλά κανείς δε σκέφτηκε πως θα μπορούσε να είναι κάποιος άλλος ο δράστης. Η Μάργκαρετ Λίτσφιλντ ομολόγησε. Όπως βλέπεις, Χέιστινγκς, σε όλες τις περιπτώσεις υπήρχε ξεκάθαρα ένας και μόνο ύποπτος».

Συνοφρωώθηκα απορημένος. «Ναι, πράγματι... Αλλά δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς συμπεράσματα βγάζεις από αυτό».

«Α, τώρα θα έρθω σε ένα στοιχείο που δεν το γνωρίζεις ακόμα. Πώς θα σου φαινόταν, Χέιστινγκς, αν σου έλεγα ότι σε όλες αυτές τις υποθέσεις που ξεχώρισα υπάρχει κάτι κοινό;»

«Τι εννοείς;»

«Θα είμαι πολύ προσεκτικός σε αυτά που θα πω», είπε αργά ο Πουαρό. «Ας το θέσω ως εξής: Υπάρχει ένας συγκεκριμένος άνθρωπος, ο Χ. Σε καμία από αυτές τις υποθέσεις δεν είχε ο Χ (προφανές) κίνητρο για να βγάλει το θύμα από τη μέση. Σε μία περίπτωση μάλιστα, εξ όσων μπόρεσα να ανακαλύψω, ο Χ βρισκόταν τριακόσια χιλιόμετρα μακριά, όταν διαπράχθηκε ο φόνος. Κι όμως, θα σου πω τα εξής: Ο Χ είχε πολύ στενές σχέσεις με την Έδρινγκτον, έζησε για κάποιο διάστημα στο ίδιο χωριό με τον Ριγκς, ενώ ήταν και γνωστός της κυρίας Μπράντλεϊ. Έχω μια φωτογραφία του Χ να περπατάει στον δρόμο μαζί με τη Φρίντα Κλέι, ενώ βρισκόταν επίσης κοντά στο σπίτι όταν πέθανε ο γερο-Μάθιου Λίτσφιλντ. Τι έχεις να πεις για όλα αυτά;»

Τον κοίταξα στα μάτια. «Ναι, είναι κάπως τραβηγμένο», είπα σκεπτικός. «Θα μπορούσε να είναι σύμπτωση σε δύο, άντε σε τρεις υποθέσεις, αλλά η παρουσία του και στις πέντε παραπάει. Όσο απίθανο κι αν φαίνεται, πρέπει να υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα σε αυτούς τους φόνους».

«Δηλαδή καταλήγεις κι εσύ στο ίδιο συμπέρασμα με μένα;»

«Ότι ο Χ είναι ο δολοφόνος; Ναι».

«Σε αυτή την περίπτωση, Χέιστινγκς, επίτρεψέ μου να προχωρήσω ένα βήμα παρακάτω και να σου πω το εξής: Ο Χ βρίσκεται σε αυτό το σπίτι».

«Εδώ; Στο Στάιλς;»

«Στο Στάιλς. Και ποιο είναι το λογικό συμπέρασμα που συνάγεται;»

«Άντε, λοιπόν, πες το», τον παρότρυνα, κι ας ήξερα πολύ καλά τι θα ακολουθούσε.

«Σύντομα», είπε βαρύθυμα ο Ηρακλής Πουαρό, «πρόκειται να διαπραχθεί ένας φόνος... εδώ που βρισκόμαστε».

«Cher ami!» μου είχε πει ο Πουαρό καθώς έβγαينا από το δωμάτιό του. Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που θα άκουγα ποτέ από τα χείλη του.

Μετά την πρώτη τους υπόθεση στο Στάιλς, ο γηραιός πλέον Ηρακλής Πουαρό και ο καρδιακός του φίλος Άρθουρ Χέιστινγκς επιστρέφουν στον τόπο του εγκλήματος για μια τελευταία φορά.

Ο δαιμόνιος Βέλγος ντετέκτιβ, παρά την προχωρημένη του ηλικία και τα αρθρική που τον έχουν καθηλώσει, καλείται να εξιχνιάσει ακόμα μια υπόθεση. Τα μικρά φαιά του κύτταρα παίρνουν φωτιά για να ανακαλύψουν τον κατά συρροήν δολοφόνο «Χ», ο οποίος έχει διαπράξει όχι έναν, ούτε δύο, αλλά πέντε φόνους! Οι ένοικοι της πολυτελούς έπαυλης είναι όλοι τους συμπαθέστατοι, ακίνδυνοι και υπεράνω πάσης υποψίας. Ή τουλάχιστον έτσι φαίνονται. Καθώς όμως ο ανώνυμος ύποπτος ετοιμάζεται να ξαναχτυπήσει, οι δυο φίλοι πρέπει να δράσουν αστραπιαία... Προτού πέσει η Αυλαία!

2 ΔΙΣΚΕΛΗΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4870-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24178